

UZASADNIENIE

do Uchwały Komisji habilitacyjnej z dnia 07.03.2023 roku wyrażającej opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie Panu ppłk. dr. inż. Krzysztofowi Ogonowskiemu

Przedmiotowa uchwała jest konsekwencją Uchwały nr 67/2022 Rady Dyscypliny Naukowej Nauki o Bezpieczeństwie Federacji Akademii Wojskowych z dnia 16 grudnia 2022 r. w sprawie powołania Komisji habilitacyjnej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego ppłk. dr. inż. Krzysztofowi Ogonowskiemu w składzie:

1) członkowie wyznaczeni przez Radę Doskonałości Naukowej:

prof. dr hab. Maciej MARSZAŁEK – przewodniczący, ASzWoj w Warszawie;

dr hab. Ryszard BARTNIK – recenzent, ASzWoj w Warszawie;

prof. dr hab. Andrzej Jarosław GLEN – recenzent, UPH w Siedlcach;

dr hab. Eugeniusz CIEŚLAK – recenzent, Baltic Defence College w Tartu (Estonia);

2) członkowie zatrudnieni w podmiocie habilitującym:

prof. dr hab. Czesław JARECKI – profesor emeritus;

dr hab. Piotr MALINOWSKI – sekretarz, LAW;

3) recenzent:

prof. dr hab. inż. Jan POSOBIEC, AK w Kaliszu.

W dniu 21 grudnia 2022 roku Recenzentom i pozostałym Członkom Komisji przekazano pocztą elektroniczną dokumenty złożone przez Habilitanta wraz z postanowieniem o powołaniu Komisji habilitacyjnej. Jeden komplet dokumentów został włączony do akt postępowania. Wszyscy Recenzenci i pozostali Członkowie Komisji zapoznali się z pełną dokumentacją postępowania habilitacyjnego, co odnotowane zostało w trakcie posiedzenia Komisji w dn. 07.03.2023r.

Recenzenci przekazali swoje recenzje w następujących terminach: prof. dr hab. Andrzej Jarosław GLEN – 23.01.2023 r., dr hab. Ryszard Bartnik – 26.01.2023 r., prof. dr hab. inż. Jan POSOBIEC – 08.02.2023 r., dr hab. Eugeniusz CIEŚLAK – 13.02.2023 r. Opinie sporządzone przez recenzentów zostały przekazane Komisji habilitacyjnej do zapoznania oraz podmiotowi habilitującemu.

Na podstawie opinii zawartych w recenzjach, zgodnie z art. 221. ust. 9c. Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2022 poz. 574 ze zm.) kolokwium habilitacyjne planowane w dn. 07.03.2023 r. nie zostało przeprowadzone, o czym Habilitant został poinformowany 02.03.2023 r.

W dniu 7 marca 2023 r., w toku prowadzonego postępowania habilitacyjnego, zgodnie z przyjętym Harmonogramem, Komisja spotkała się na posiedzeniu w sprawie wyrażenia opinii w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego Panu ppłk. dr. inż. Krzysztofowi Ogonowskiemu. Na posiedzeniu obecni byli wszyscy członkowie Komisji, w tym dwóch zdalnie – zgodnie z przyjętym we wcześniejszej Uchwale Komisji (§ 5 Uchwały Komisji habilitacyjnej z dn. 29.12.2023r.) trybem jego prowadzenia. Na podstawie opinii Recenzentów i dyskusji, w trakcie posiedzenia Komisji, oceniono osiągnięcia naukowe Habilitanta, dorobek naukowo – badawczy, aktywność naukową

realizowaną z innymi jednostkami naukowymi, w tym zagranicznymi oraz działalność dydaktyczną, organizacyjną i popularyzatorską.

Występujący o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr inż. Krzysztof Ogonowski jest absolwentem studiów pierwszego stopnia Wyższej Oficerskiej Szkoły Lotniczej w Dęblinie w specjalności ogólnosztabowej (1993) oraz studiów drugiego stopnia Uniwersytetu Opolskiego w Opolu w specjalności podstawy elektroniki i informatyki (1999). Stopień doktora uzyskał 29 września 2011 roku w Wydziale Mechatroniki i Budowy Maszyn Politechniki Świętokrzyskiej w Kielcach w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie mechanika w specjalności technika uzbrojenia. Podstawą nadania stopnia doktora była obrona rozprawy doktorskiej: *Analiza kinematyki i dynamiki systemu naprowadzania bomby lotniczej wykorzystującej sterowaną platformę gيروسkopową*. Tym samym, w zgodnej opinii całego składu Komisji habilitacyjnej, spełniony został wymóg posiadania stopnia doktora wynikający z art. 219 ust. 1. pkt. 1) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2022 poz. 574 ze zm.).

Z otrzymanej przez Komisję habilitacyjną na potrzeby prowadzenia postępowania habilitacyjnego dokumentacji wynika, że przedmiotowe postępowanie w przypadku dr inż. Krzysztofa Ogonowskiego prowadzone jest po raz pierwszy.

W ocenie osiągnięć naukowych, która jest warunkiem nadania stopnia doktora habilitowanego, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2022 poz. 574 ze zm.) Komisja stwierdziła, że Habilitant ubiega się o nadanie stopnia doktora habilitowanego na podstawie osiągnięcia naukowego w postaci monografii naukowej: Ogonowski K., *Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych*, Wydawnictwo LAW, Dęblin 2022, ISBN: 978-83-66514-42-3, DOI: 10.55676/66514-42-3. Jej recenzentami wydawniczymi byli: dr hab. Jan Rajchel, prof. UHP oraz dr hab. Konrad Dobija, prof. ASzWoj. Innymi osiągnięciami naukowymi wskazanymi Komisji przez wnioskującego były publikacje i artykuły zawarte w Autoreferacie i Wykazie osiągnięć naukowych stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny.

Recenzent prof. dr hab. Andrzej Jarosław Glen, prof. UPH w Siedlcach, stwierdził, że publikacja wskazana przez ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego dr inż. Krzysztofa Ogonowskiego pt.: *Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych*, Wydawnictwo LAW, Dęblin 2022 spełnia formalne kryteria monografii.

Dokonując szczegółowej oceny założeń poznawczych zawartych w jej wstępie wskazał, że ich zakres, układ i treść nie można zaliczyć do aparatu naukowego, jakim powinny charakteryzować się monografie naukowe wnoszące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny i pretendujące do rangi podstawy ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Recenzent zauważa, że zamieszczone na s. 13. zdanie: *Zdiagnozowany obszar zagrożeń powietrznych, braki rozwiązań kompleksowych w przeciwdziałaniu im oraz potrzeba zapewnienia bezpieczeństwa cywilnym statkom powietrznym były przyczynkiem do zajęcia się problematyką i zaprezentowania jej treści w niniejszej publikacji*, pomijając brak jego racjonalności

pragmatycznej i wynikającą stąd nieprawomocność, w żaden sposób nie uzasadnia, ani podjętych badań, ani formy ich opisu.

Ponieważ Habilitant nie odniósł się do stanu badań tytułowej „ochrony” odzwierciedlonego w światowej literaturze przedmiotu badań, Recenzent wskazuje, że z zaprezentowanych założeń nie wynika, jaki zbiór trudności przewyżczał w badaniach, ani co takie, a nie inne badania uzasadnia. Jako konsekwencję tak sformułowanych założeń badawczych, prof. A. Glen, dostrzega swoisty „grzech pierworodny” Autora, który zwykle skutkuje, co stało się i tym razem, chaosem poznawczym, nie dającym żadnej szansy na uporządkowane logicznie badania i ich poprawny opis.

Recenzent zauważa, że główny problem badawczy, wskazany przez Habilitanta, sformułowany jest zbyt wąsko i obejmuje niewielki, niezbyt złożony zakres rzeczywistości. Natomiast, poprzedzające ten problem, sformułowanie ze s. 14., że *Głównym problemem badawczym jest odpowiedź na pytanie...*, rodzi wątpliwość, czy Habilitant wie co to problem badawczy i jaką pełni rolę w procesie poznania. Nadmieniamy w opinii także, iż nie można dostrzec żadnej korelacji pomiędzy problemem głównym, a celem badań i nie wiadomo, co Autor uznał za przedmiot badań, a co za przedmiot poznania. Dodatkowo postawiona przez niego hipoteza badawcza (s. 14.) nie wykazuje związku z głównym problemem badawczym. Oceniając opis projektu badań, w tym metod zastosowanych do rozwiązania problemu głównego i testowania hipotezy, Recenzent uznaje, najdelikatniej rzecz ujmując, że jest on dalece niewystarczający. Ponadto Autor monografii, wprowadzając czytelnika w założenia poznawcze prowadzonych badań, nie używa języka naukowego, nie przestrzega także reguł semiotyki języka. Habilitant nie ustala, a zatem i nie stosuje zakresu i treści nazw używanych w opisie badań. Swobodnie i nieprawomocnie zakresowo zamiennie traktuje nazwy: „lotnictwo cywilne”, „komunikacja lotnicza”, „transport lotniczy” albo „bezpieczeństwo lotnicze”, „ochrona lotnictwa”, czy „akt bezprawnej ingerencji”, „akt terroryzmu”.

Recenzent sądzi także, że Autor monografii nie rozróżnia aktów prawa od teorii prawa, definicji prawnych od tych naukowych, analitycznych, równościowych, klasycznych. W rezultacie myli rzeczywistość prawną z teorią podjętej tematyki, a za źródło prawdy w pojmowaniu badanej rzeczywistości uznaje prawne definicje projektujące o charakterze konstrukcyjnym, bądź też regulującym. Na tej podstawie ocenia, że Kandydat nie zna i nie rozumie reguł ogólnometodologicznych porządkujących poznanie w naukach społecznych, w tym w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Przyczyniło się to do fałszywego, a nie prawdziwego skonstruowania założeń poznawczych opisywanych w recenzowanej publikacji. Skutkowało to również tym, że wady części metodologicznej monografii przełożyły się na jej treści i ich strukturę.

Bazując na powyższych stwierdzeniach Recenzent ocenił negatywnie układ monografii, wskazując, że tytuły rozdziałów 1. i 5. to nazwy wykraczające, bez żadnego uzasadnienia, poza zakres nazwy, jaką jest jej tytuł. Ponadto pomiędzy poszczególnymi rozdziałami pracy brak związków logicznych. Najważniejszy 6. rozdział publikacji ma najmniejszą objętość i pozbawiony jest podrozdziałów.

Natomiast tytuły podrozdziałów nie denotują tytułów rozdziałów 1., 3. i 5. Dodatkowo, zdaniem prof. A. Glena, część fotografii i rysunków, wykazuje cechy właściwe ilustracjom w książkach popularno – naukowych i mediach relacjonujących bieżące wydarzenia (rysunki: 4.13, s. 133; 4. 21, s. 159 oraz fotografie: 2.5, s. 75; 2.6, s. 76; 2.8, s. 82; 4.16, s. 157; 4.17, s. 164).

Uzupełniając ocenę założeń badawczych zawartych we wstępie, Recenzent stwierdza, że liczba zdań z logicznego punktu widzenia niewłaściwie złożonych i pozbawionych racjonalności pragmatycznej, w tym fragmencie publikacji przekracza liczbę zdań poprawnych. Na tej podstawie podkreśla, że u Kandydata operacyjność wymienionych funkcji języka, jaki stosuje, nie wystarcza, aby merytoryczność wstępu monografii ocenić pozytywnie.

W ocenie pierwszego rozdziału Recenzent podkreśla, że w całości poświęcony jest na tyle odległej od problemu głównego tematyce badań, iż należy go potraktować jako część pracy marginalną, wnoszącą nikły wkład w rozwiązanie założonego problemu. Z jego struktury, w opinii prof. A. Glena, można wysnuć wniosek, że pojmowanie bezpieczeństwa lotniczego obejmuje: *1.1. Współczesne zagrożenia lotnictwa cywilnego* oraz *1.2. Terroryzm lotniczy*. Można by także z tej struktury wywnioskować, iż terroryzm lotniczy nie jest częścią wspomnianych w podrozdziale 1.1. zagrożeń. Oceny merytorycznej przedmiotowego rozdziału nie poprawia także analiza „tekstu wiszącego” zamieszczonego po tytule rozdziału, a przed podrozdziałem 1.1. Na podstawie zapisów ze s. 17. i 18. monografii Recenzent wskazuje, że Kandydat ma kłopoty poznawcze z regułami i rodzajami oraz znaczeniem podziałów logicznych nazw w teorii naukowej, w tym wydawania sądu klasyfikującego fakty, który jest najistotniejszym składnikiem w każdej teorii naukowej. Podobnie, prof. A. Glen, odnosi się prezentowanego przez Kandydata na s. 19. podejścia do tworzenia definicji, bo nie można uznawać za prawomocne w nauce definicje, w których definiendum powtarza się w definiens, a zatem tworzy bezpośrednie błędne koło logiczne typu idem per idem *Lotnictwo cywilne obejmuje wszystkie rodzaje lotnictwa, z wyjątkiem lotnictwa [...]*. Dodatkowo pogłębia je kolejnym stwierdzeniem, że nie jest to definicja, a podział.

Poza błędami syntaktyczno – semantycznymi Autor popełnia i te związane z racjonalnością pragmatyczną głoszonych prawd, które Recenzent ocenił nie jako episteme, ale jako doxa, ponieważ żadnych argumentów do swych racji nie podaje. Odzwierciedleniem tego jest zapis ze s. 19. odnoszący się do istoty bezpieczeństwa, rozumianego, zdaniem Recenzenta, jako abstrakt i pojmowanego w supozycji słownikowej, w której rzeczywiście znaczy tyle, co poczucie braku zagrożeń, sine cura, stan bez pieczy. Niestety takie pojmowanie bezpieczeństwa w naukach o bezpieczeństwie, na co wskazuje prof. A. Glen, jest możliwe jedynie w odniesieniu do „bezpieczeństwa” jako abstraktu, bez podmiotu lub przedmiotu referencyjnego. Autor natomiast w recenzowanej publikacji pisze o ludziach i obiektach. Nie można więc nie uznawać, że niepewności, wyzwania, zagrożenia i ryzyko tych zagrożeń są podstawowym kontekstem bezpieczeństwa podmiotu, zasadniczym elementem środowiska, otoczenia, od którego bezpieczeństwo podmiotu ontologicznie zależy, a który epistemologicznie decyduje o jego racjonalności pragmatycznej.

W dalszej części rozdziału 1. Kandydat wykazuje brak poszanowania dorobku innych autorów, nieprecyzyjnie odnosząc się i cytując treści wskazywanych publikacji. Ponadto prezentowane treści zawierają niezgodności i niespójności związane z podziałem zagrożeń, zaprezentowanym na rysunku 1.2. (s. 25.) oraz opisem nieantropogenicznych zagrożeń lotnictwa (s. 26-32), które nie związane są z ochroną lotnictwa cywilnego przed atakami PPZR, podobnie jak militarne zagrożenia powietrzne, zaprezentowane na s. 32-43. Również zawartość podrozdziału 1.2., Recenzent ocenia jako mało znaczącą w rozwiązywaniu wskazanego problemu badawczego. Tym bardziej, że, nie uwzględniając wiedzy z istotnych publikacji naukowych przedmiotu badań, poświęcił go literalnie zagadnieniom terroryzmu lotniczego, a nie kwestii ataków przy użyciu PPZR, wykonywanych w ramach zjawiska terroryzmu lotniczego. W opinii prof. A. Glena wnioski ze s. 58-59 nie odnoszą się do instrumentarium pojęciowego bezpieczeństwa lotnictwa. Tytułowe PPZR wymienione są w nich obok powietrznych uprowadzeń i zamachu z użyciem urządzenia wybuchowego. Z tego powodu nie można ich ocenić pozytywnie, ponieważ nie korelują ani z tematyką rozdziału, ani tematyką pracy.

Rozdział drugi opiniowanej publikacji nie obejmuje swym zakresem semantycznym jej treści, bo podrozdział 2.4. wykracza poza zakres tytułu rozdziału ze s. 61. Jednak poza tą usterką, treści rozdziału drugiego wpisują się w przedmiot badań wskazany w monografii. Niestety wnioski kończące rozdział 2., a zawarte na s. 83-84 Recenzent ocenia, jako opinie Autora niezwiązane z tematyką rozdziału i nieuzasadnione jego treściami. Zaprezentowana argumentacja, zdaniem prof. A. Glena, nie pozwala ocenić pozytywnie 2. rozdziału, którego treści są po części interesujące, ale nieuprawomocnione naukowo i w znacznym zakresie prezentowane beletrystycznym, nienaukowym językiem.

Na ocenę rozdziału 3. ma wpływ charakteryzująca jego tytuł klasyczna amfibolia, ponieważ frazę „...z użyciem MANPADS” rozumieć można zarówno jako predykat „zagrożeń”, jak i „sposobów przeciwdziałania”. Jednak oczekując, zdaniem Recenzenta, że treści tak zatytułowanego rozdziału dotyczyć będą „sposobu”, dobór i układ czynności składowych w „przeciwdziałaniach” uporządkowany powinien zostać przez perspektywę trzech członów każdej działalności praktycznej i naukowej: cel, warunki i środki. W strukturze i treściach rozdziału 3. można odnaleźć jednak niewiele treści związanych z jego tytułem, a oba tytuły podrozdziałów obejmują swym zakresem większy zakres rzeczywistości niż tytuł rozdziału. W rezultacie tytuły podrozdziałów zamiast wypełniać zakresowo, denotować tytuł rozdziału, poszerzają stopniowo jego zakres od sposobów przeciwdziałania przez przeciwdziałanie do najszerszej zakresowo nazwy niwelowanie. Zastrzeżenia budzą też treści podrozdziałów 3.1. i 3.2. i ich wzajemne uporządkowanie. W podrozdziale 3.1. na s. 88. znajdujemy kolejny opis zagrożeń lotnictwa cywilnego przez PPZR. Od s. 89-94. następuje nieuporządkowany, żadną strukturą poznawczą, opis różnorodnych przedsięwzięć przeciwdziałania przedmiotowym zagrożeniom PPZR, przeplatanych ponowną charakterystyką tych zagrożeń (ss. 92 i 93). Podrozdział 3.2. Kandydat rozpoczyna ogólną charakterystyką atrakcyjności lotnictwa cywilnego, jako przedmiotu ataku terrorystów. Następnie w części powiela treści z podrozdziału 3.1., ponownie pisząc o niszczeniu PPZR przez

USA (s. 95). Po tych czynnościach wstępnych przystępuje do charakterystyki inicjatyw NATO w walce z terroryzmem, podejmowanych na szczytach Sojuszu, choć treści te nie korespondują z tytułem podrozdziału. Tylko fragment rozdziału 3. zawarty na ss. 98-99 Recenzent ocenia pozytywnie, jednak jest to opis zaczerpnięty z RAND Corporation, zatem odtwórczy. Ponadto wnioski do tego fragmentu pracy nie korespondują z jego tytułem, co sprawia, zdaniem prof. A. Glena, że ogólnie ani struktury rozdziału 3., ani jego treści nie można ocenić pozytywnie.

W opinii Recenzenta tytuł rozdziału 4. w brzmieniu: *Techniczne środki ochrony cywilnych statków powietrznych* ustawia zakres jego treści daleko poza kwestie wynikające z głównego problemu badawczego (s. 14.). Choć część treści wprowadzenia dotyczą rzeczywiście technologicznej ochrony statków powietrznych przed PPZR, znaczna część tekstu rozdziału 4. nie wykazuje powiązania z tematyką badań, ponieważ dotyczy środków ochrony lotnictwa przed innymi zagrożeniami. Natomiast wnioski w całości dotyczą już tematyki badań i Recenzent ocenia je pozytywnie, pomimo dość chaotycznej ich prezentacji.

Rozdział 5. monografii poświęcony diagnozie aktualnego stanu ochrony lotnictwa – stan regulacji prawnych, ma podobnie jak poprzedni wadliwy tytuł. Zawarte w nim „diagnoza” i „stan”: to nazwy o zupełnie różnych desygnatach. Jego zakres, zdaniem Recenzenta, po raz kolejny wykracza poza ten wyznaczony tytułem pracy i głównym problemem badawczym. Ponadto po przeanalizowaniu treści rozdziału ocenia, że Kandydat w badaniach i ich opisie nie zastosował żadnej teorii diagnozy. Nie zawarł w nim bowiem ani klasyfikacji albo typologii fragmentu badanej rzeczywistości, ani nie przyporządkował tytułowej „ochrony” do określonej klasy lub typu. Nie rozpoznał także stanu przedmiotowej ochrony w ujęciu genetycznym, znaczenia, fazy i na tej podstawie nie prognozował empirycznie możliwych faktów w przyszłości badanej rzeczywistości. W tej sytuacji prof. A. Glen powtarza ocenę, że bez stosowania modeli poznania właściwych zarówno metodologii ogólnej, a w wypadku diagnozy – metodologii szczegółowej, uporządkowane poznanie przedmiotu badań nie jest możliwe, bo brak struktury poznania skutkuje wadliwą (chaotyczną) strukturą opisu, zaprezentowaną również w rozdziale 5.

Zawartą w rozdziale próbę opisaną aktów prawnych poziomu globalnego, regionalnego i krajowego, Recenzent, nie uznaje za udaną, ponieważ zawiera zbyt dużo kolokwialnych opinii Kandydata. Natomiast manierę przepisywania treści rozporządzeń do monografii (ss. 173, 175) uznaje za naganną nawet w pracach dużo niższego poziomu promocyjnego. Dodatkowo wskazuje na poważną wadę w procesie poznania, uprawianym przez Kandydata, polegającą na potraktowaniu prawnych definicji projektujących, w tym konstrukcyjnych oraz regulujących za wyprowadzone logicznie i uzasadnione definicje naukowe.

Habilitant nie uzasadnia również wcześniejszymi treściami tezy: *Inny będzie zatem obszar szczegółowych zagadnień do realizacji w ramach systemu związanego z bezpieczeństwem lotnictwa (ang. safety), a inny związany z jego ochroną (ang. security).* kończącej podrozdział 5.1. (s. 178). Natomiast w podrozdziale 5.2. Autor, zdaniem Recenzenta, nie tylko nie opisał precyzyjnie standardów bezpieczeństwa, ale także, jak w pierwszych dwóch akapitach (s. 178), powiela

podobne treści, co jest poważnym błędem pracy pretendującej do rangi osiągnięcia naukowego. W kończącym rozdział podrozdziale 5.3., w opinii prof. A. Glena, nie można odnaleźć żadnych oznak stosowania, jakiejś tytułowej metody diagnozy, czy też choćby modelu, struktury poznania, a jedynie szerszą charakterystykę Porozumienia z Wassenaar, wcześniej w pracy nazywanego „układem” oraz wymienienie aktów prawa regulujących w Polsce kwestie krajowego systemu kontroli transportu. Znalazło się tu także zacytowanie, bez Autorskiego komentarza, opinii trzech respondentów wywiadu przeprowadzonego na potrzeby badań (obszarowo odległych od kwestii zabezpieczenia i monitorowania transferów MANPADS). Takie podejście do opinii uzyskanych w trakcie badań, bez ich przetransponowania na potrzeby uzyskania dodatkowych argumentów, jest według Recenzenta wysoce naganne, bo wskazuje na zaniechanie czynności poznawczej przez Autora. W zarysowanej ocenie, prof. A. Glen, za zbyt optymistyczne uznał wnioski Autora zawarte w ostatnim akapicie na s. 191. i ze względu na zbyt dużą liczbę błędów językowych, metodologicznych oraz merytorycznych negatywnie ocenił rozdział piąty monografii.

W kluczowym dla prezentacji wyników badań rozdziale 6. Autor nie uporządkował ich żadną strukturą podrozdziałów, a model tytułowej koncepcji, w postaci rys. 6.3., zawarł dopiero na jego dwudziestej stronie. Proponowane rozwiązania ochrony lotnictwa przed atakami z użyciem PPZR Habilitant podzielił na techniczne, organizacyjne, prawno – proceduralne i społeczne. Nie wyjaśnił jednak ani celu tegoż podziału, ani kryterium, według którego podział ten przebiegał, ani nie wskazał też dlaczego taki podział uważa za kompletny i rozłączny. Ze wspomnianą rozłącznością Kandydat nie poradził sobie na wystarczającym poziomie, bo rozwiązania organizacyjne można zauważyć nie tylko w wydzielonej ich grupie, ale także wśród rozwiązań technicznych, prawno – proceduralnych i społecznych. Natomiast najważniejsze tezy proponowanej koncepcji, umieszczone wewnątrz rysunku (s. 212), są według Recenzenta niezbyt starannie sformułowane i na tyle ogólne, że niewiele do przedmiotowej koncepcji wnoszą.

Wcześniejsze fragmenty tego rozdziału zawierają cytaty z opiniami ekspertów, podobnie jak w rozdziale 5., które bez stosownego opracowania i odniesień Autora ocenione zostały ponownie negatywnie. Jednocześnie sposób formułowania pytania 5. z Kwestionariusza wywiadu (ss. 243-250), do którego odnoszą się wypowiedzi ekspertów, zdaniem Recenzenta, nie jest poprawny. Pytanie to zostało wadliwie skonstruowane. Jego analiza logiczna prowadzi nieuchronnie do uzyskania nieracjonalnej pragmatycznie osnowy tego pytania. Recenzent wskazał, że zdanie założeniowe do zadanego pytania jest jawnie fałszywe, tym samym pytanie jest niewłaściwie postawione. Kończąc ocenę rozdziału 6., prof. A. Glen uznał, że popełnione przez Kandydata błędy w badaniach i ich opisie uniemożliwiają pozytywną ocenę również tego rozdziału monografii.

Kończące monografię podsumowanie, zdaniem Recenzenta, sprawiło Kandydatowi duży kłopot pisarski i redakcyjny, co wynikało ze sposobu prowadzenia badań oraz ich równie nieuporządkowanego opisu. W efekcie przypomina ono zakończenie beletrystycznej książki, a nie monografii naukowej. Nie odnosi się do

uzyskanych i opisanych wyników badań, i nie jest końcową refleksją, która powinna cechować dzieło wnoszące znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie.

Podsumowując wyrażone opinie prof. A. Glen stwierdza, że opracowanie, które Kandydat wskazał jako podstawę postępowania habilitacyjnego ocenia negatywnie. Choć posiada ono pewne walory dydaktyczne i popularyzujące podjętą w nim tematykę na pewno nie wnosi znaczącego wkładu w rozwój nauk o bezpieczeństwie. Popełniono w nim zbyt dużą liczbę błędów, zarówno w procesie prowadzonych badań, jak i ich opisie, aby uzyskać pozytywną ocenę jako osiągnięcie naukowe.

Kandydat przedłożył i wskazał do oceny jako osiągnięcia spełniające wymaganie wniesienia znacznego wkładu w rozwój nauk o bezpieczeństwie i powiązane z monografią również rozdział pt. *Koncepcja systemu zabezpieczającego lotnictwo cywilne przed użyciem MANPADS* [w:] *Technika i bezpieczeństwo w lotnictwie* (red. nauk. A. Radomyski, P. Mendrek), Dęblin 2022 oraz opracowany wspólnie z D. Boguszem artykuł pt. *Conception of Protecting Civil Aircrafts from Man-Portable Air-Defence System* opublikowany w wydawnictwie pokonferencyjnym *Transport Means 2018, Part III*, Kaunas 2018.

Pierwsze z wymienionych dzieł pozbawione jest aparatu naukowego, ponadto zawiera podobne treści oraz wszystkie zdjęcia i rysunki, jak w recenzowanej już monografii. Na przykład rysunek 1. i treści po nim następujące na s. 178 i 179 tego rozdziału odnaleźć można w przedmiotowej monografii na s. 195 i 196. W związku z tym, jeśli negatywnie Recenzent ocenił te treści oraz część rysunków i fotografii w recenzowanej już monografii, to ocena w stosunku do ocenianego rozdziału nie może być inna, czyli ogólnie negatywna. Podobnie jest z artykułem, w którym także brak aparatu naukowego, a treści i rysunki odnaleźć można w monografii. W tym materiale, co wskazuje prof. A. Glen, w odniesieniu do zapisów ze s. 1129 do 1131, część treści nie dotyczy systemów PPZR, a aktywnej radiolokacji i można je odnaleźć wraz z ilustracjami oraz zależnościami matematycznymi na ss. 107 -110 monografii. Jest to zatem również publikacja, której Recenzent nie ocenia pozytywnie, jako osiągnięcia wnoszącego znaczący wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie. Uogólniając, przedłożone dodatkowo do oceny publikacje nie zmieniły, w opinii prof. A. Glena, negatywnej oceny posiadania przez Kandydata osiągnięć stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Recenzent dr hab. Eugeniusz Cieślak, Baltic Defence College w Tartu (Estonia), wskazał, że choć przedstawiona do recenzji publikacja spełnia kryteria formalne do uznania jej za monografię naukową, dr inż. Krzysztof Ogonowski w autoreferacie nie zadeklarował w jednoznaczny sposób znacznego wkładu treści zawartych w monografii „Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych” w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Ponadto stwierdza, że analiza założeń badawczych, które zostały zaprezentowane w monografii rodzi pewne wątpliwości, co do spójności i wzajemnych relacji celu badań, głównego problemu badawczego i hipotezy badawczej. Wydaje się niemal niemożliwe, w jego opinii, pogodzenie w jednej monografii naukowej trzech perspektyw badawczych, które mają połączyć: wskazane w celu badań określenie skutecznego sposobu ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami przenośnymi

przeciwlotniczymi zestawami raketowymi (PPZR), z ujętym w głównym problemie badawczym wyodrębnieniem rodzajów środków zapewniających skuteczną ochronę przed PPZR oraz zawartą w hipotezie integracją systemów ochrony portów lotniczych i platform technicznych stosowanych na statkach powietrznych i tworzeniu opartego na nich wielopoziomowego, wielofunkcyjnego systemu zapewniającego adekwatny poziom bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego przed PPZR. Dodatkowo Recenzent akcentuje nasuwające się pytanie o sposób pomiaru skuteczności ochrony oraz definiowania adekwatności poziomu bezpieczeństwa zaproponowane przez Habilitanta we wskazanych założeniach badawczych.

Ze względu na kluczowe znaczenie dyskursu naukowego dla rozwoju dyscypliny nauk o bezpieczeństwie, brak w monografii wyraźnie wyodrębnionej części poświęconej odniesieniom do literatury przedmiotu i polemiki z poglądami innych naukowców, zajmujących się ochroną i bezpieczeństwem lotnictwa cywilnego, Recenzent uważa za istotne uchybienie w zakresie staranności warsztatowej Habilitanta.

Sposób ujęcia przez Autora monografii w drugim rozdziale zagadnień związanych z charakterystyką zagrożenia dla lotnictwa cywilnego ze strony przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych Recenzent ocenia jako niespełniający wymóg znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Nie do końca zrozumiałe jest, w jego opinii, ograniczenie treści trzech podrozdziałów tego rozdziału do opisu jedynie trzech typów przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych (Strzała-2, Stinger, Igła-1). Niedosyt budzi także sposób potraktowania w podrozdziale 2.4. przypadków użycia przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych przeciwko cywilnym statkom powietrznym. Zadeklarowane w tytule podrozdziału „studium przypadków” jest, zdaniem Recenzenta, jedynie uporządkowanym chronologicznie spisem i krótką charakterystyką ataków z użyciem PPZR w okresie od 1975 do 2007 roku. Zabrakło, co podkreśla, jednocześnie próby uogólnień dotyczących geograficznego występowania przedmiotowych zagrożeń, okoliczności ataków, ich skuteczności, czy użytego uzbrojenia.

Zdaniem Recenzenta niekorzystny dla spójności i przejrzystości wyводу naukowego jest podział treści trzeciego rozdziału monografii pomiędzy podrozdziały dotyczące przeciwdziałania zagrożeniom spowodowanym zastosowaniem PPZR (3.1.) oraz niwelowania „zagrożeń ze strony MANPADS” (3.2.). A przywoływany w podrozdziale 3.2. drugi poziom ochrony jest opisywany również w podrozdziale 3.1. w kontekście działań antyproliferacyjnych.

Treści czwartego rozdziału monografii, poświęconego technicznym środkom ochrony cywilnych statków powietrznych w przeważającej mierze, w opinii dr. hab. E. Cieślaka, dotyczą charakterystyk taktyczno – technicznych pokładowych systemów samoobrony oraz naziemnych systemów ochrony zarówno wojskowych, jak i cywilnych statków powietrznych. Podkreśla on, że jest to część monografii o deskryptywnym charakterze, odnosząca się do wybranych urządzeń technicznych, w której brak jest próby usystematyzowania rozważań, czy sformułowania wniosków

ogólniejszej natury. W jego opinii, sprawia to, że trudno uznać treści czwartego rozdziału jako znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Ujęcie w rozdział piątym diagnozy aktualnego stanu ochrony lotnictwa cywilnego w odniesieniu do stanu regulacji prawnych należy uznać, zdaniem Recenzenta, za uzasadnione, ale niewystarczające. Rozważania dotyczące ochrony lotnictwa i diagnoza aktualnego stanu bezpieczeństwa (5.1.) powinny uwzględniać, w podobnie rozbudowany sposób, jak w odniesieniu do regulacji prawnych, zagadnienia związane z organizacją i funkcjonowaniem systemów bezpieczeństwa lotniczego. Recenzent ocenił także za zbyt schematyczne i lapidarne podejście do standardów bezpieczeństwa, prezentowane w podrozdziale 5.2.

W finalnym, szóstym rozdziale monografii, zdaniem dr. hab. E. Cieślaka, zawarte zostały wartościowe merytorycznie i zasługujące na uwagę rozważania dotyczące autorskiej koncepcji ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych. Uważa on jednak, że postulaty formułowane w tym fragmencie monografii nie są w wystarczającym stopniu usystematyzowane i poparte wynikami badań, ujętymi we wcześniejszych rozdziałach. W przedstawianych propozycjach zabrakło odniesienia do międzynarodowych opracowań naukowych, bądź publikacji analitycznych, które przywołane zostały szczegółowo w recenzji (ss. 8-9). Z powyższych powodów Recenzent ocenił, że pomimo odniesień do części z zasadniczych elementów koncepcji ochrony lotnictwa przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych, treści prezentowane przez Habilitanta w szóstym rozdziale monografii nie mogą być uznane za względnie uniwersalną i wystarczająco uzasadnioną, pod względem naukowym, koncepcję, która stanowiłaby znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

W związku z przedstawionymi w recenzji ocenami i uwagami Recenzent stwierdził, że opiniowana monografia, wskazana przez dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego, jako osiągnięcie naukowe, nie wnosi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Do oceny pozostałych osiągnięć naukowych dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego Recenzent wykorzystał informacje ujęte w Autoreferacie oraz Wykazie dorobku, przedstawionych jako załączniki do wniosku Habilitanta do Rady Doskonałości Naukowej. W złożonej dokumentacji, w opinii Recenzenta, występują nieścisłości dotyczące liczby artykułów opublikowanych przez Habilitanta w czasopiśmie naukowych. W wykazie osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny dr inż. K. Ogonowski wymienia współautorstwo ośmiu artykułów w czasopiśmie naukowych. Po ich ocenie Recenzent wskazuje, że trzy z artykułów zostały opublikowane w materiałach pokonferencyjnych. Dodatkowo istotne dla oceny dorobku naukowego Habilitanta z tego wykazu jest przypisanie dziedzin i dyscyplin naukowych, do których można zaliczyć wskazane artykuły. Cztery z artykułów, zdaniem Recenzenta, mieszczą się raczej w obszarze zainteresowań nauk technicznych, a nie społecznych. Natomiast tylko jeden z pozostałych artykułów jest związany tematycznie z ochroną lotnictwa cywilnego przed przenośnymi przeciwlotniczymi zestawami raketowymi. W Autoreferacie Habilitant wymienia

natomiast szesnaście artykułów, w tym jedenaście w języku angielskim, poświęconych problematyce bezpieczeństwa. Porównanie obu wykazów artykułów (zawarte na s. 12. recenzji) wskazuje, że w Wykazie osiągnięć naukowych Habilitant pominął, co najmniej pięć artykułów naukowych w dyscyplinie nauki o bezpieczeństwie, które mają zasadnicze znaczenie dla oceny jego dorobku naukowego. Ponadto Recenzent zauważa, że jedyny opublikowany w czasopiśmie naukowych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie, samodzielny artykuł związany z przedmiotową tematyką został zamieszczony w 2019 roku w Roczniku Bezpieczeństwa Morskiego. Znikoma liczba samodzielnie opracowanych artykułów dotyczących przedmiotowej tematyki, opublikowanych w czasopiśmie naukowych, nie wpływa korzystnie na ocenę znacznego wkładu działalności naukowej Habilitanta w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Na podstawie zgromadzonych danych dr. hab. E. Cieślak stwierdził, że w dniu wszczęcia postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego publikacje Habilitanta miały zerowy współczynnik Impact Factor, sumaryczna punktacja ministerialna wynosiła 942 punkty, indeks Hirscha 2, a liczba cytowań według Google Scholar 11. W momencie opracowania niniejszej recenzji liczba cytowań według Google Scholar wynosiła natomiast 13, z tego 8 cytowań odnosiło się do artykułów w dziedzinie nauk społecznych i dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Cztery publikacje dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego są indeksowane w bazie Scopus.

Recenzja dr. hab. Eugeniusza Cieślaka, kończy się konkluzją, że Habilitant, nie spełnia ustawowej przesłanki, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.), umożliwiającej nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie.

Recenzent prof. dr hab. inż. Jan POSOBIEC, prof. AK w Kaliszu, stwierdził, że przedłożonym do oceny osiągnięciem naukowym, zgodnie z wnioskiem Habilitanta jest publikacja o charakterze monografii (zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a Ustawy) pt. *Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych*, Wyd. LAW, Dęblin 2022 ISBN: 978-83-66514-42-3, s. 251, (ark. wyd. – 11,07), DOI: 10.55676/66514-42-3. Monografia opracowana została w klasycznym układzie i zawiera: spis stosowanych akronimów, wstęp, sześć rozdziałów merytorycznych, podsumowanie, bibliografię, wykaz fotografii, rysunków i tabel oraz załączniki. Taki układ nie budzi większych wątpliwości i jest spójny oraz skorelowany z zawartymi w niej treściami. Recenzent ocenił również, że podjęte w monografii zamierzenie badawcze Autora uzupełnia istniejącą lukę badawczą, odnoszącą się do kompleksowego podejścia dotyczącego ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami PPZR.

Wstęp monografii, w opinii Recenzenta, jest krótką retrospekcją bezpieczeństwa lotniczego, ochrony lotnictwa oraz zagrożeń oraz opisem podstawowych założeń i przebiegu badań, jako wprowadzenie do zasadniczych treści opracowania. W założeniach tych Autor sformułował cel badań, główny problem badawczy oraz hipotezę badawczą. Recenzent podkreśla jednak, że wskazany przez Habilitanta brak wiedzy w przedmiocie badań oraz dążenie do osiągnięcia zakładanego celu badań

powinny prowadzić do doprecyzowania problematyki badawczej poprzez zidentyfikowanie precyzyjniejszego zestawu pytań badawczych. Jednocześnie sformułowany główny problem badawczy (s. 14.) jest zbyt wąsko ujęty, bowiem nie do końca wskazuje na sposoby działania, rodzaje zagrożeń, właściwości środków oddziaływania, sposoby przeciwdziałania zagrożeniom, itp., które pojawią się w treściach poszczególnych fragmentów monografii.

Recenzent uznaje za właściwe przyjęte przez Autora w pierwszym rozdziale podejście, ukierunkowane na identyfikację terminologii i pojęć z zakresu przedmiotu badań. Ma ono charakter porządkujący prowadzone badania oraz ułatwia dalsze analizy i oceny, a przede wszystkim zrozumienie istoty problemu.

W rozdziale drugim (ss. 61-84) zaprezentowane zostały analizy i oceny dotyczące charakterystyki trzech wybranych przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych (PPZR/ang. MANPADS). Zastanawiające jest jednak, zdaniem Recenzenta, dlaczego nie uwzględniono innych PPZR, np.: polskich Grom, Piorun, brytyjskiego Startreak, czy też izraelskiego Sungran. Dużym walorem w tym rozdziale, co podkreśla prof. J. Posobiec, jest przedstawienie przypadków użycia PPZR, które urealniamy określone zagrożenia i sposoby oddziaływania na lotnictwo cywilne tego typu broni.

Dokonana przez Habilitanta w rozdziale trzecim (ss. 85-101) identyfikacja, analiza i ocena zagrożeń związanych z użyciem PPZR oraz ocena przygotowania służb ochrony na tego typu zdarzenia, a także wskazanie sposobów przeciwdziałania i niwelowania skutków zagrożeń z użyciem PPZR ma charakter deskryptywny. Ten fragment monografii, w opinii Recenzenta, zawiera także trafne oceny autorskie.

Rozdział czwarty (ss. 103-168), w którym zaprezentowane zostały wyniki badań dotyczące technicznych środków ochrony cywilnych statków powietrznych, jest w ocenie prof. J. Posobca istotnym ogniwem łączącym poprzedzające rozdziały z rozdziałem ostatnim i zawiera propozycje Autora identyfikujące kierunki zmian.

W treści rozdziału piątego (ss. 169-191) Habilitant dokonał identyfikacji, analizy i diagnozy aktualnego stanu ochrony lotnictwa cywilnego, z zaakcentowaniem uregulowań prawnych, w których zdaniem Recenzenta, zaprezentował racjonalne oceny i wnioski autorskie dotyczące kluczowych aspektów obecnych rozwiązań.

W ogólnej ocenie rozdziałów 1-5, prof. J. Posobiec, wskazuje, że rozdziały te nie mają jednak wyłącznie charakteru deskryptywnego i diagnostycznego, zawierają bowiem szereg ocen i propozycji autorskich. W opinii Recenzenta treści merytoryczne przedstawione w tych rozdziałach stanowią kanwę do opracowań o charakterze użytecznym, przez co w różnym stopniu tworzą logicznie uzasadnioną podbudowę do zaprezentowania autorskich rozwiązań głównego problemu badawczego. Analiza treści poszczególnych rozdziałów wskazuje, iż Autor z dużym zapałem wykazał związki i zależności zachodzące między zagrożeniami a sposobami przeciwdziałania nim. Autor słusznie akcentuje kluczowe znaczenie założeń w formułowaniu i wdrażaniu kompleksowej koncepcji ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem PPZR oraz wskazuje na zasadnicze błędy występujące w praktyce.

Rozdział szósty (ss. 193-213), mający w opinii Recenzenta charakter prognostyczny, przedstawia, opartą na podstawie badań Autora koncepcję ochrony

lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem PPZR w odniesieniu do elementów zidentyfikowanych w rozdziałach poprzedzających. Recenzent podkreśla również, że Autor nie tylko krytycznie odnosi się do zależności i związków, ale przedstawia również postulaty służące eliminowaniu negatywnych aspektów, które wpływają na skuteczność, podkreślanej w założeniach koncepcji ochrony przed atakami PPZR.

W podsumowaniu monografii (ss. 215-223) zawarte zostały, zdaniem Recenzenta, wartościowe autorskie konkluzje wyników badań rozpatrywanej problematyki w odniesieniu do przyjętych założeń badawczych. Autor zaprezentował w nim także wartościowy katalog ocen i zaleceń, dotyczący postępowania w osiągnięciu celów skutecznej ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami PPZR.

W ogólnej ocenie monografii, prof. J. Posobiec wskazuje, że jest ona, bazującym na badaniach naukowych, wartościowym i samodzielnym opracowaniem problematyki ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami przenośnymi przeciwlotniczymi zestawami rakietowymi. Natomiast dążenia Habilitanta do stworzenia zdolności kompleksowej ochrony lotnictwa cywilnego, poparte prowadzonymi badaniami naukowymi, mają znaczącą wartość poznawczą i użyteczną.

Konkludując, Recenzent stwierdza, że monografia wnosi znaczny wkład w rozwój nauk o bezpieczeństwie poprzez udaną próbę uporządkowania pojęć i terminologii w obszarze problematyki związanej bezpieczeństwem lotniczym, wskazanie genezy i kierunków przeobrażeń ochrony lotnictwa cywilnego, ustalenie stanu faktycznego oraz weryfikacją uwarunkowań i założeń ochrony lotnictwa cywilnego, zaprojektowanie autorskiej koncepcji kompleksowych zdolności systemu w przeciwdziałaniu atakom z wykorzystaniem przenośnych przeciwlotniczych zestawów rakietowych. Ponadto wyniki zaprezentowane w monografii mogą być przyczynkiem do dalszych badań i rozwoju teorii oraz praktyki bezpieczeństwa lotniczego.

W ocenie innych osiągnięć naukowych, Recenzent zauważa, że Habilitant po doktoracie opublikował wartościowe pozycje z zakresu nauk o bezpieczeństwie, będąc twórcą współczesnego spojrzenia na wiele zagadnień i problemów bezpieczeństwa, w tym szczególnie w wymiarze bezpieczeństwa powietrznego i infrastruktury naziemnej. Ich zakres obejmował wyniki prowadzonych badań indywidualnych, ale również prezentacji wyników prac zespołowych, w których brał udział w zróżnicowanym zakresie.

Po uzyskaniu stopnia doktora Habilitant był autorem trzech monografii oraz współautorem trzech kolejnych, z których do nauk o bezpieczeństwie Recenzent zalicza jedynie: jedną monografię i dwie współautorskie, w których ma 80% udziału. Jest także Autorem pięciu rozdziałów w monografiach naukowych oraz był współautorem siedmiu rozdziałów. Opublikował również jeden samodzielny oraz trzynaście współautorskich artykułów naukowych w tym osiem w języku angielskim, wydanych w kraju i zagranicą, z których osiem można zaliczyć do nauk o bezpieczeństwie. Razem stanowi to dwadzieścia trzy publikacje naukowe w naukach o bezpieczeństwie. Publikacje te uzyskały łącznie za wskazany okres; 942 punkty MNiSW, jednaście cytowań według Google Scholar. Habilitant był również członkiem siedmiu zespołów redakcyjnych monografii i prac naukowo – badawczych.

Podsumowując ocenę osiągnięć naukowych prof. J. Posobiec stwierdza, że pod względem formalnym ocenia je jako wystarczające do spełnienia drugiego wymogu ustawowego, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.), umożliwiającego nadanie dr. inż. Krzysztofowi Ogonowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie.

Recenzent dr hab. Ryszard BARTNIK, prof. ASzWoj, wskazał, że dr inż. Krzysztof Ogonowski, jako osiągnięcie naukowe, stanowiące znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o bezpieczeństwie zgłosił monografię: „Ochrona lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem przenośnych przeciwlotniczych zestawów raketowych”. Monografia została wydana w 2022 r. przez Wydawnictwo Lotniczej Akademii Wojskowej w Dęblinie pod numerem ISBN 978-83-66514-42-3, ujęte w Załączniku do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe (poz. 326 Wykazu).

Przedłożona do recenzji monografia liczy 251 stron i składa się ze spisu akronimów, wstępu, sześciu rozdziałów, podsumowania, literatury, spisu fotografii, rysunków i tabel oraz załączników. Zdaniem dr. hab. Bartnika, przyjęty w monografii układ prezentacji wyników badań jest czytelny, spójny i przedstawiony z zachowaniem ciągu wynikowego. Poszczególne rozdziały zawierają wyniki badań będące kontynuacją rozważań umieszczonych w poprzedzających rozdziałach. Każdy z pięciu rozdziałów kończy się wyodrębnionymi wnioskami, co w opinii Recenzenta z jednej strony, sprzyja systematyzowaniu wyników badań, z drugiej zaś świadczy o konsekwencji badawczej Autora. Wyjątek stanowi rozdział szósty – koncepcyjny. Recenzent zwrócił uwagę na zbyt obszerne i zróżnicowane wprowadzenia do poszczególnych rozdziałów, np. wprowadzenie do rozdziału piątego liczy osiem stron (ss. 169-176), zaś do podrozdziału 5.1. niewiele ponad stronę (ss. 176-178).

W odniesieniu do treści zamieszczonych we wstępie monografii dr hab. R. Bartnik podzielił stanowisko Autora, który zwrócił uwagę na (...) *braki rozwiązań kompleksowych w przeciwdziałaniu zagrożeniom (w domyśle ze strony PPZR) oraz potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa cywilnym statkom powietrznym* (s. 13). Z drugiej zaś strony za nader skromny Recenzent uznał jednozdaniowy zapis mówiący, że (...) *efektywne zabezpieczenie terenu wokół lotniska stanowi ogromne wyzwanie dla systemu bezpieczeństwa zarówno krajowego, jak i międzynarodowego* (s. 13), którym Autor chciał prawdopodobnie pokreślić znaczenie rozważań zamieszczonych w monografii dla rozwoju dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Ponadto w opinii Recenzenta, we wstępie, pożądanym jest opis struktury publikacji, co w tym przypadku nie ma miejsca.

Odnosząc się do założeń badawczych dr hab. R. Bartnik stwierdził, że w monografii niekoniecznie muszą się one znaleźć. Ale jeśli Autor zdecydował się na taki zabieg, to założenia badawcze powinny być pełne i precyzyjnie sformułowane. Jako niedociągnięcia Recenzent wskazał na zapis: (...) *określenie przedmiotu i celu badań* (s. 13), przy braku opisu przedmiotu; opatrzenie celu badań przymiotnikiem „główny”, przy braku celów szczegółowych oraz zapis: (...) *zastosowano również badawczą metodę empiryczną, zwaną wywiadem eksperckim* (s. 14), który nie został

opatrzone stosownym odniesieniem. Brak odniesienia spowodował przypisanie tego poglądu Autorowi monografii, a z tym Recenzent się nie zgadza.

Oceniając strukturę i treści rozdziału pierwszego dr hab. R. Bartnik uznał je w zasadzie za poprawne. Recenzent nie do końca podzielił stanowisko Autora, by w monografii szczegółowo opisać nieantropogeniczne zagrożenia dla lotnictwa (ss. 26-32) oraz scharakteryzować konwencjonalne środki rażenia (ss. 34-43). W przekonaniu Recenzenta powyższe treści wykraczają poza przedmiot badań.

Zaprezentowanie w rozdziale drugim, w sposób instrukcyjny, danych technicznych PPZR budzi wątpliwości dr hab. R. Bartnika. Za niedociągnięcie Recenzent uznał także brak odwołań do źródła pochodzenia danych technicznych, nie licząc źródeł, które zostały przypisane do zdjęć. Ponadto Recenzent stwierdził, że chronologiczne zestawienie przypadków użycia PPZR na przestrzeni ostatnich 50 lat (podrozdział 2.4) ma raczej wartość faktograficzną niż naukową. Pomimo wskazanych niedoskonałości Recenzent uznał sposób prezentacji wyników badań jako wystarczające uzasadnienie, że PPZR są skutecznym środkiem rażenia statków powietrznych, a (...) *lotnictwo cywilne stanowi wymarzony wprost cel dla różnego rodzaju terrorystów i ekstremistów politycznych* (s. 83).

W ocenie dr hab. R. Bartnika rozdział trzeci monografii zasługuje na szczególną uwagę, ze względu na rozważania potwierdzające, że (...) *pokonanie zagrożenia MANPADS wymaga wielopoziomowego podejścia do zagadnienia* (s. 98) oraz odwołujące się do siedmiu poziomów ochrony lotnictwa cywilnego. Treści tego rozdziału, w opinii Recenzenta, dają uzasadnioną podstawę dopełnienia celu badań i rozwiązania problemu badawczego w kolejnych rozdziałach monografii.

Rozdział czwarty, co podkreślił dr hab. R. Bartnik, to kolejna ważna pod względem merytorycznym część monografii. W opinii Recenzenta szczególnie wartościowe są opisy systemów ochrony cywilnych statków powietrznych oraz naziemnych systemów ochrony statków powietrznych stosowane w strefie startu i lądowania portu lotniczego. Niestety, podobnie jak w rozdziale pierwszym, Autor nie ustrzegł się prezentacji treści wykraczających poza przedmiot badań (ss. 106-110, ss. 125-128, ss. 113-117, ss. 119-122, ss. 130-133).

Treści umieszczone w rozdziale piątym w ocenie dr hab. R. Bartnika są na ogół poprawne merytorycznie i mieszczą się w obszarze nakreślonym tytułem rozdziału. Autor poprawnie prezentuje rozważania teoretyczne dotyczące regulacji prawnych z zakresu ochrony lotnictwa cywilnego wzbogacił poglądami ekspertów.

W rozdziale szóstym, bazując na wnioskach z badań opisanych we wcześniejszych rozdziałach Autor, co stwierdził dr hab. R. Bartnik, słusznie wskazał potencjalne kierunki rozwoju systemu ochrony lotnictwa cywilnego oraz sposoby niwelowania braków i niedociągnięć w nim występujących. Zaprezentowana w tym rozdziale koncepcja ochrony lotnictwa cywilnego przed atakami z użyciem PPZR jest zasadniczo poprawna, zarówno pod względem metodycznym, jak i merytorycznym. Zdaniem Recenzenta koncepcja ta może stanowić podstawę do prowadzenia dalszych rozważań, odnośnie wielofunkcyjnego systemu ochrony lotnictwa cywilnego przed współczesnymi i przyszłymi zagrożeniami. Recenzent uznał, że rozdział szósty wnosi największy wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Podsumowanie jest częścią monografii, która w opinii dr. hab. R. Bartnika zawiera wiele trafnych refleksji i wniosków możliwych do wykorzystania na etapie projektowania Centralnego Portu Komunikacyjnego (s. 221). Na uwagę zasługuje także baza źródłowa monografii, która jest obszerna, różnorodna i reprezentatywna w odniesieniu do przedstawianych zagadnień.

W końcowej ocenie monografii dr. hab. R. Bartnik stwierdził, że poziom merytoryczny osiągnięcia naukowego jest akceptowalny, a prezentowane wywody opierają się na udokumentowanej literaturze przedmiotu (z nielicznymi wyjątkami) oraz opiniach ekspertów. W stosunku do niektórych treści Recenzent ma odmienny pogląd, który jednak nie przeważał w ocenie końcowej. Reasumując, Recenzent oświadczył, że uznaje ocenianą monografię jako oryginalne opracowanie o charakterze zarówno problemowym, jak i edukacyjnym, którego tematyka jest aktualna i ważna oraz wnosząca znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Na podstawie przedłożonego wniosku dr. hab. R. Bartnik uznał, że w dorobku naukowym dr. inż. K. Ogonowskiego, oprócz monografii wskazanej jako osiągnięcie naukowe, znajdują się dwie autorskie i trzy współautorskie monografie oraz 16, z tego 10 współautorskich rozdziałów w polskich i angielskojęzycznych opracowaniach. Kandydat samodzielnie dokonał redakcji naukowej jednej monografii (znajdującej się w procesie wydawniczym) oraz współuczestniczył w zredagowaniu siedmiu innych. Recenzent zauważył, że nie wszystkie monografie swoimi treściami w sposób bezpośredni wpisują się w dyscyplinę nauk o bezpieczeństwie. Przykładem są monografie opisujące systemy uzbrojenia śmigłowców i statków powietrznych, które dotyczą dziedziny nauk inżynieryjno – technicznych. W ocenie Recenzenta treści 13 opublikowanych rozdziałów monografii wpisują się w szeroko rozumiane bezpieczeństwo, z czego treści sześciu są powiązane z tematyką osiągnięcia naukowego, tj. ochroną lotnictwa cywilnego.

Ponadto Kandydat jest autorem jednego i współautorem 15 artykułów o charakterze naukowym, z których trzy czwarte została opracowana w języku angielskim. Artykuły te były publikowane zarówno w krajowych, jak i zagranicznych czasopismach naukowych, z których dwa aktualnie znajdują się na liście ministerialnej z zakresu dyscypliny nauk o bezpieczeństwie (poz. 29837 oraz poz. 29810 Załącznika do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 9 lutego 2021 r.). W opinii dr. hab. R. Bartnika, podobnie jak w przypadku monografii, treści niektórych artykułów również nie wpisują się wprost w dorobek nauk o bezpieczeństwie i są raczej aktywnością naukową o charakterze interdyscyplinarnym. Oceniając aktywność publikacyjną Kandydata Recenzent podkreślił, że była ona równomiernie rozłożona w dłuższej perspektywie czasowej.

Sumaryczna punktacja publikacji Kandydata znajdujących się na wykazach ministerialnych wynosi 942 punkty. Natomiast liczba łącznych cytowań dla publikacji autorskich i współautorskich Kandydata wynosi wg bazy Publish or Perish (Google Scholar): 11 dla indeksu cytowań i 2 dla indeksu Hirscha, co według Recenzenta wynika z faktu, że większość publikacji ocenianego dorobku jest współautorska.

Biorąc pod uwagę zapisy wniosku dr hab. R. Bartnik skonkludował, że zarówno recenzowana monografia, jak i pozostałe osiągnięcia naukowe – pomimo pewnych niedoskonałości – są wystarczającą podstawą do stwierdzenia, że stanowią one istotny wkład w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie.

Przewodniczący Komisji w podsumowaniu ocen dorobku naukowego dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego, wskazanego jako osiągnięcia naukowe, a w szczególności przedstawionej monografii stwierdził, że ze względu na uzyskanie w dwóch recenzjach negatywnych opinii, dotyczących wskazanych osiągnięć naukowych i ich wkładu w rozwój dyscypliny nauk o bezpieczeństwie Habilitant w wymaganym zakresie nie spełnia ustawowej przesłanki, posiadania w dorobku osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój wskazanej we wniosku dyscypliny, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt. 2) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.).

Dokonując, zgodnie z art. 219 ust.1. pkt. 3) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.) oceny aktywności naukowej Habilitanta, realizowanej w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, recenzenci przedstawili poniższej wskazane opinie.

Recenzent prof. dr hab. Andrzej Jarosław GLEN, prof. UPH w Siedlcach wskazał, że do istotnej aktywności naukowej Kandydata realizowanej w więcej niż jednej uczelni, zaliczyć można jedno członkostwo w zespole badawczym i jedno kierowanie takim zespołem w statutowych pracach badawczych, realizowanych w WSOSP, a następnie w LAW w Dęblinie. Ponadto Kandydat recenzował cztery artykuły naukowe i jedną monografię oraz uczestniczył w radach naukowych i redakcyjnych czterech czasopism, w tym funkcję zastępcy redaktora naczelnego czasopisma „Aviation & Security Issues”, ISSN: 2720-197X, Wydawnictwo LAW, Dęblin. Podane przez Habilitanta skąpe informacje (jedynie data i nazwa) na temat trzech krótkotrwałych pobytów w uczelniach w Budapeszcie i w Kaliszu, w połączeniu z zapisami Autoreferatu (ss. 21-22) o dydaktyczno – organizacyjnym ich charakterze nie pozwalają zaliczyć tych przedsięwzięć do odbytych stażów naukowych. Uwzględniając jednak aktywność w organizacji i uczestnictwie w konferencjach naukowych, można uznać, że Kandydat wykazuje się istotną działalnością naukową w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej.

Recenzent dr hab. Eugeniusz CIEŚLAK, Baltic Defence College w Tartu (Estonia), dokonując oceny istotnej aktywności naukowej stwierdził, że dr inż. Krzysztof Ogonowski wykazał się, po uzyskaniu stopnia doktora, istotną aktywnością naukową w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej w postaci udziału w organizacji konferencji naukowych oraz prezentowania w ich trakcie wyników badań. Systematycznie brał udział w konferencjach naukowych współorganizowanych przez Akademię Marynarki Wojennej, Akademię Sztuki Wojennej, Akademię Wojsk Lądowych, Politechnikę Warszawską oraz Akademię Kaliską. Aktywność naukowa Habilitanta wyraża się, po weryfikacji danych wskazanych w Autoreferacie, łącznym udziałem w dwudziestu pięciu komitetach naukowych i organizacyjnych konferencji oraz udziałem w jedenastu konferencjach z wygłoszeniem referatu. Za aktywność naukową Recenzent nie uznał wskazanych udziałów w konferencji szkoleniowo –

metodycznej Centrum Doktryn i Szkolenia SZ RP oraz w konferencji metodycznych kadry Wydziału Bezpieczeństwa Lotniczego Lotniczej Akademii Wojskowej. Na pozytywną ocenę istotnej działalności naukowej Habilitanta wpływa odbycie przez niego, po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, stażu zagranicznego w Wydziale Nauk Wojskowych i Szkolenia Oficerskiego w Narodowym Uniwersytecie Służby Publicznej w Budapeszcie na Węgrzech (2021) oraz dwóch staży krajowych w Akademii Kaliskiej im. Prezydenta Stanisława Wojciechowskiego w Wydziale Nauk Społecznych w Instytucie Nauk o Bezpieczeństwie (sierpień i listopad 2021). Recenzent pozytywnie ocenił zaangażowanie Habilitanta w prace komitetów redakcyjnych i rad naukowych czasopism naukowych. Od roku 2019 dr inż. Krzysztof Ogonowski jest członkiem rady redakcyjnej czasopisma naukowego „Safety & Defense. Scientific and Technical Journal” (ISSN 2450-551X). Natomiast od 2021 roku jest zastępcą redaktora naczelnego półrocznika „Aviation & Security Issues” (ISSN 2720-197X), który kontynuuje tradycje i dorobek Zeszytów Naukowych WSOSP. Habilitant jest również członkiem Rady Naukowej czasopisma „Prace naukowe studentów Lotniczej Akademii Wojskowej” (ISSN 2720-5568).

Na pozytywną ocenę zasługuje również współpraca dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego z otoczeniem społeczno – gospodarczym w obszarze naukowego zainteresowania. Wyraża się ona współpracą z Przedsiębiorstwem Państwowym „Porty Lotnicze” oraz Lotniskiem im. Fryderyka Chopina w Warszawie we wspólnie tworzonym Programie Edukacji Lotniczej i Lotniskowej, a także pełnieniem przez Habilitanta funkcji przewodniczącego komitetu sterującego z ramienia Lotniczej Akademii Wojskowej w projekcie „Kwalifikacje dla bezpieczeństwa” realizowanym we współpracy z Polskim Forum Biznesu – Związkiem Pracodawców oraz Stowarzyszeniem Ekspertów Bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej.

Reasumując, dr hab. Eugeniusz Cieślak podkreślił, że w świetle informacji przedstawionych w Autoreferacie i Wykazie osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny dr inż. Krzysztof Ogonowski wykazuje się istotną działalnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni krajowej, w szczególności zagranicznej, poprzez co spełnia warunki określone w art. 219 ust. 1. pkt. 3) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.). Habilitant spełnia również wymogi określone w § 3. ust. 1. pkt. 3) Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Federacji Akademii Wojskowych (FAW) przyjętego Uchwałą nr 19/21 Zgromadzenia FAW z dnia 29 grudnia 2021 roku.

Recenzent prof. dr hab. inż. Jan POSOBIEC, prof. AK w Kaliszu, opiniując aktywność naukową Kandydata stwierdził, że wygłaszał on referaty na czternastu konferencjach i seminariach, z których sześć tematycznie w pełni obejmuje obszar zainteresowania naukowego Habilitanta. Ponadto, zdaniem Recenzenta, ich tematyka ściśle wkomponowana jest w zakres nauk o bezpieczeństwie. Habilitant po doktoracie w sumie brał udział w ponad 30. konferencjach międzynarodowych i krajowych oraz aktywnie uczestniczył w komitetach naukowych i organizacyjnych 26. konferencji. Wykazał również, że uczestniczył w dwóch stażach naukowych w Polsce i w jednym w uczelni zagranicznej na Węgrzech, co uznane zostało przez Recenzenta. Aktywnie

uczestniczył także w programach europejskich lub międzynarodowych, między innymi, jako: koordynator wydziałowy Programu ERASMUS+, członek grupy implementacyjnej programu EMILYO oraz projektu Międzynarodowego Semestru Sił Powietrznych.

Aktywność naukowa kandydata, w opiniowanym okresie, przejawiała się również w udziale w dwóch radach naukowych czasopism o tematyce związanej z dyscypliną nauk o bezpieczeństwie. Ponadto Habilitant wykazał się opieką naukową nad doktorantami w charakterze promotora pomocniczego w dwóch zakończonych w Lotniczej Akademii Wojskowej przewodach doktorskich. Recenzował również pięć publikacji, w tym cztery artykuły naukowe i jedną monografię.

Wskazane opinie i argumenty, zdaniem prof. J. Posobca świadczą o istotnej aktywności naukowej Kandydata. Umożliwiają także sformułowanie wniosku o spełnieniu przez dr. inż. Krzysztofa Ogonowskiego trzeciego wymogu ustawowego, dotyczącego istotnej aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej, zgodnie z art. 219 ust.1. pkt. 3) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.).

Recenzent dr hab. R. BARTNIK, prof. ASzWoj, dokonując oceny aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej, w szczególności zagranicznej, wskazał, że dr inż. K. Ogonowski brał aktywny udział w jedenastu przedsięwzięciach naukowych, w tym czterech o zasięgu międzynarodowym. Treści dziewięciu referatów wygłaszanych przez Kandydata w czasie konferencji naukowych mieściły się w obszarze poznawczym nauk o bezpieczeństwie, w tym pięciu były ściśle powiązane z badaniami opisywanymi w recenzowanej monografii. Zaangażowanie Kandydata w prezentowanie wyników badań na krajowych i międzynarodowych forach naukowych Recenzent uznał za więcej niż przeciętne.

Kandydat, co podkreślił dr hab. R. Bartnik, brał również udział w pracach ponad 20 komitetów naukowych oraz komitetów i rad naukowo – programowych konferencji naukowych oraz seminarium naukowego. Był także zaangażowany w prace kilkunastu komitetów organizacyjnych, przygotowujących konferencje i seminaria naukowe. Powyższą sferę aktywności naukowej Kandydata Recenzent również ocenił jako ponadprzeciętną, podkreślając jednocześnie, że jest ona świadectwem Jego znacznych kompetencji naukowych i wiedzy merytorycznej.

Kandydat udokumentował także czynny udział w czterech projektach finansowanych przez ministra właściwego ds. nauki. Recenzent docenił pełnienie w nich funkcji kierownika zadania badawczego, członka zespołu badawczego i przewodniczącego zespołu inicjującego. Problematyka dwóch projektów, w opinii Recenzenta, wpisuje się w dyscyplinę nauki o bezpieczeństwie. Na szczególną ocenę zasługuje projekt: „Systemy zabezpieczające lotnictwo cywilne przed terrorystycznymi atakami przenośnymi zestawami przeciwlotniczymi”, którego tematyka jest ściśle powiązana z monografią, wskazaną jako osiągnięcie naukowe. Uczestnictwo Kandydata w wymienionych projektach, Recenzent ocenia jako pozytywny przejaw aktywności naukowej.

Wykazane we wniosku trzy kilkudniowe staże naukowe, w tym: jeden w Wydziale Nauk Wojskowych i Szkolenia Oficerów w Narodowym Uniwersytecie Służby

Publicznej w Budapeszcie oraz dwa w Wydziale Nauk Społecznych Akademii Kaliskiej zostały uznane przez dr. hab. R. Bartnika jako przejaw aktywności naukowej Kandydata w więcej niż jednej uczelni, w tym zagranicznej. Recenzent zwrócił jednak uwagę, że Kandydat nie wskazał jasno sprecyzowanego celu naukowego tych staży i ewentualnych korzyści naukowych, z wyjątkiem jednego ze staży w Kaliszu, którego wynikiem była publikacja w postaci artykułu naukowego.

Według Recenzenta na podkreślenie zasługuje pełnienie przez Kandydata dodatkowych funkcji, takich jak: członek rady programowej czasopisma naukowego „Safety&Defense Scientific – Technical Journal”, zastępca redaktora naczelnego czasopisma naukowego „Aviation&Security Issues”, członek Rady Dyscypliny Nauk o Bezpieczeństwie Lotniczej Akademii Wojskowej oraz członek Polskiego Towarzystwa Geopolitycznego.

Podsumowując, Recenzent stwierdził, że mnogość aktywności naukowych i wystąpień na konferencjach naukowych, daje podstawę do uznania Kandydata za twórczego i zaangażowanego naukowca, zdecydowanie dążącego do uzyskania stopnia doktora habilitowanego. Zastrzeżenie Recenzenta budzi jedynie fakt – który nie przeważał w ocenie końcowej – że nie wszystkie działania wprost przyczyniają się do rozwoju dyscypliny nauk o bezpieczeństwie. Zadeklarowaną przez Kandydata aktywność naukową Recenzent uznał za wystarczającą i jednocześnie spełniającą ustawowe wymagania odnośnie jej istotności realizowanej w więcej niż jednej uczelni, w szczególności zagranicznej, zgodnie z art. 219 ust.1. pkt. 3) Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2022 r., poz. 574 ze zm.).

Dodatkowo podsumowując działalność dydaktyczną, organizacyjną i popularyzatorską wszyscy Recenzenci stwierdzili, że dr inż. Krzysztof Ogonowski jest nauczycielem akademickim o dużym doświadczeniu, a osiągnięcia i uzyskiwane rezultaty w tym zakresie są znaczące.

Na podstawie powyższych przesłanek dotyczących opiniowanych osiągnięć naukowych i aspektów działalności Habilitanta wskazanych w art. 219. Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2022 poz. 574 ze zm.) oraz zgodnie z art. 221. ust. 10. tejże Ustawy wskazującym, że opinia nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej dwie recenzje są negatywne Komisja habilitacyjna w głosowaniu wyraziła opinię, jak w Uchwale.

Przewodniczący Komisji Habilitacyjnej

/-/ prof. dr hab. Maciej MARSZAŁEK